

Slunecsvit

první zaručeně pravdivé noviny

nejčtenější plátek v celém císařství

Pokračování neuvěřitelné rozpravy s váženým Oldou Lečmírem

Rozhovor s všeznalcem Oldou Lečmírem je velkého rozsahu a my – nejváženější a nejrespektovanější tiskovina – vám přinášíme jeho další moudra.

Proti podnikání nic nemám. Naopak držím palce, každému kdo má odvahu nenechat na sebe rvát a začít rvát na jiné. Zkoušel jsem farmaření, stavebnictví, ale také zbraně a transport. Ale vše po jednom.

Bylo to kdysi v létě, když jsem se dostal na transportní loď, protože jsem den předtím popíjel s námořníky. Kapitán si na mne vyslápl, že jsem černý pasažér a chce cestu uhradit. Neměl jsem ani šesták a tak co mi zbývalo? Odpracovat si to, nebo plavat.

Plavec jsem zatraceně dobrý a v císařských přeborech bych jistě vyhrál. Ale nebylo moc teplo, a tak jsem kývl na odpracování. Šlo o přenesení nějakých beden a někoho si tam podat. Dluhy se musí splácet, to je jasná věc. Celé se to mělo odehrát ve Vodostavu.

Cesta byla v pořádku i ty bedny nebyly až tak strašné, ale když došlo na tu nakládačku, malinko se to zvrhlo. Najednou tam

byla parta ozbrojenců a moje kámoše začali mydlit. Tak nějak jsem se ocitl na konci té řezby a vybral si, na které budu straně. Byli to přece pašeráci, ne? Tak jsem jejich šéfa bodl a jeho zástupce vzal naplocho. Když se ke mně probojovali ti namakanci, jen zírali.

Prý jestli vím, co to je CVO? Měl jsem být za hlupáka? Tak jsem řekl, že to samozřejmě vím a dokonce jsem s tím měl co do činění. A abych si u nich udělal očko, pověděl jsem jim, že jsem byl rekrut, ale odešel jsem od nich. Ti drsníci mne vzali k nějakému Alanu Vranovlasovi, který to tam vedl.

„A teď pravdu mladej, proč jsi nevstoupil řádně do CVO a ukončil přijímací řízení?“ vyhrkl na mě ten Vranovlas. Málem jsem se z toho podělal. Celý život narážím na nadutce a tak jsem pověděl, že můj šéf byl nadutec a frajírek. „Znám tyhle lidi,“ řekl Vranovlas, „a proto jsi mi sympatický. Nechceš do CVO?“

Neváhal jsem ani minutu a následující den jsem byl bohatší o pořádný meč, výstroj, nějaké ty zlaté a moc chránit slabé. Je to krásný pocit moci skutečně pomáhat. Ale je to něco jiného než dělat strážného. Někdy jde jen o

posedávání v hostinci a poslouchání, což mi vždycky náramně šlo. Nebo se třeba jen tak poflakovat a rozhlížet se. Což taky není tak těžké.

A když se něco zvrtlo, třeba jako usnout s kocovinou na lodi směřující z Vodostavu, stačilo jen Alanovi říci, že to byla stopa, která nevyšla. Oni tu však taky mleli pořád o nějaké pohádce, takže mi bylo jasné, že celé to vyšetřování a tak je jen děláni, že se dělá.

Ke skutečné CVO práci jsem se dostal, až když jsem odhalil jednoho podvodníka se zbraněmi. Nevadí mi, když někdo mlsá, ale nesmí u toho mlaskat.

Tyhle zbraně pro císařské jednotky byly dost hnusné a odbyté. Když jsem se dostal k záznamům o ceně, bylo mi jasné, že to je hnusný podvod.

Co kdyby nás někdo napadl a našim chlapcům by se meče lámaly jako sirky a štíty praskaly jako prkna? Musel jsem to zastavit a tak jsem na něj napsal nějaké to upozornění. Za pár dnů to bylo na šéfově stole a ten případ mi byl přidělený.

Ten podnikavec brzo poznal, že s CVO si nesmí zahrávat. Tady šlo přece o bezpečnost celého

císařství. Říkám, bohové, zehnejte císařství a nikomu jinému. A tady ten zmetek nahrával těm druhým, ať už je to kdokoli.

Byla to fuška, páč se nechtěl přiznat, ani potom, co jsem ho zmaloval do modra a zelena. Z Alanovy příručky o vyslýchání mi bylo jasné, že nyní přijde řada na odřezávání. Ale na to nakonec nedošlo.

Ten obchodník měl asi styky na vyšších postech či co, protože přišlo vysvětlení, podle kterého cena těch zbraní není úplně zřejmá na první pohled. Protože se jedná o vícevrstvé zbraně.

Ale mne neobalamutili. Cena těch mečů byla rovná rubíny osázenému meči, prodávaných v železném kraji. A tak jsem ho občas poctil svojí návštěvou doufaje, že se přizná. Ale odstěhoval se, než jsem ho zlomil.

Vidím ti to na očích, chceš se zeptat na Pravdonoše. Nevím, co se o nich povídá, ale je to pravda. S jedním z nich jsem měl společnou ubikaci. Jsou temní jako černá mračna při bouři, mají sílu jako býk a není s nimi sranda. Jednoho jsem ale rozesmál, což je prý nadlidský výkon. Kdybych si jen vzpomenu na ten vtíp. Nevadí, třeba později.